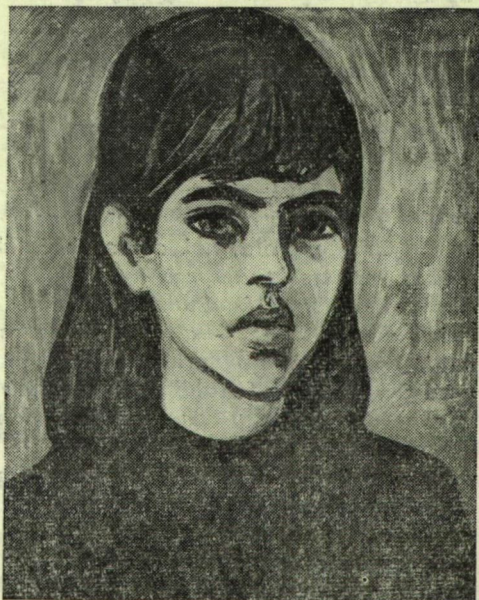

Az unokájára gondolt, hogy reggel még tudnia kell, megmarad-e? Hogy reggel megfogja a kezét. Borzasztón érezheti magát az az ötesztendős kisgyerek a kórházban. Azt várja, hogy a nagyapja nyújtsa neki a kezét. Reggel még oda kell mennie. Aztán... majd a többi jön. — Tudja, az unokám — mondta görcsös sóhajjal — a kórházban van. — Azt a mindenit — füttyentett a vasutas. — Vakbél? Sérv? Az én két kölykömet operálták ezekkel. Minden gyerek vagy vakbelet, vagy sérvet kap. Ficákolnak, ez a vége. — Nem, hanem baleset — mondta az öregember, és úgy érezte, meglopja bizalmával ezt a vasutast. — Ma reggel, azazhogy tegnap reggel behoztam a kisunokámat a városba. Nem akartam hozni, de hát... — kezdte mesélni. Mit is mondott a vénember? Ne kiáltssa ki az ember a szenvedését másnak, mert akkor tele volna a világ jajgatással. Ezért vigyázni kezdett, hogy csak a pusztá tényeket mondja.

Mentek, szemben az északi széllel. Időnként rászorította tenyerét mézítelen homlokára.

Kosztá Rozália: Leányportré